

Arrest

nr. 109 690 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In 1382 (Perzische kalender; stemt overeen met 2003-2004 in de Gregoriaanse kalender) werd u actief binnen de Bassidj (mobilisatie van de verdrukten). U voerde kleine taken voor de organisatie uit. Zo maakte u onder meer de plaatselijke moskee schoon. Op 1/10/1385 (22 december 2006) werd u effectief lid van deze organisatie. Vanaf dan moest u af en toe mee om controles uit te voeren. Samen met uw collega's moest u toevallige passanten onder meer op hun alcohol- en drugsgebruik controleren. Op 13/11/1386 (2 februari 2008) werd u pas echt een actieve bassidji. Concreet betekende dit dat u een functie kreeg. U sloot zich aan bij de sportafdeling van de organisatie en werkte als redder. U gaf tevens sportopleidingen aan collega-bassidji en was voorzitter van het karate- en worstelcomité. Voorts nam u deel aan herdenkingen en pro-regimebetogingen. Naast uw

tijdelijke job bij de Bassidj gaf u ook sportopleidingen bij een afdeling van het Ministerie van Arbeid. Op 22/03/1388 (12 juni 2009), de dag van de Iraanse presidentsverkiezingen, stemde u onder druk van uw oversten twee keer op huidig president Ahmadinejad. Die dag kreeg u materiaal om mensen te slaan en werd u verplicht om naar het Azadiplein te gaan. Daar moest u wachten op orders van uw overste. Na een uurtje op het Azadiplein doorgebracht te hebben, werd u samen met collega's naar het Revolutieplein gebracht en vandaaruit naar het Ministerie van Arbeid. U moest daar wachten en ervoor zorgen dat er niet gedemonstreerd werd. 's Avonds werd u met de bus naar de lokalen van de Bassidj teruggevoerd. Er werd u gezegd dat u de volgende dag opnieuw aanwezig diende te zijn. U reageerde dat u moest gaan werken bij het ministerie. Er werd u gezegd dat u tijdelijk onder het bevel van de Bassidj stond en dat uw andere werkgever een brief zou krijgen waarin vermeld stond dat u aanwezig was bij de Bassidj. Op 23, 24, 25 en 30/03/1388 (van 13 tot 15 juni 2009 en op 20 juni 2009) werd u opnieuw gevraagd om uw collega-bassidji te vergezellen naar betogingen. Aangezien u eigenlijk niet aan deze activiteiten van de Bassidj wilde deelnemen – u wilde niet optreden tegen uw volk –, probeerde u zich tijdens die dagen eenmaal aan de verplichting om op te treden tegen manifestanten te onttrekken door aan één van uw verantwoordelijken te zeggen dat dit eigenlijk uw taak niet was. Er werd u geantwoord dat u moest meegaan, wat u uiteindelijk ook deed. Wanneer mensen effectief begonnen te betogen vluchtte u weg omdat u hen niet wou slaan. Op de dag van Ashura 1388, op 6/10/1388 (27 december 2009), toen u reeds aanwezig was op de betoging, werd u opnieuw gevraagd om te helpen bij het neerslaan van de betoging. U zei aan uw overste dat de mensen die deelnemen aan Ashura ook moslims zijn en bezig zijn met hun religie en dat u omwille hiervan hen niet wilde slaan. Uw bassidjkaart werd hierop afgenomen en u werd teruggebracht naar het lokaal van de Bassidj. Diezelfde nacht diende u nog arrestanten naar de Kahrizakgevangenis te vervoeren. U werd toen ook bedreigd en er werd u gezegd dat, indien u niet zou meewerken, dit negatieve gevolgen voor u zou hebben. Na Ashura 1388 beperkten uw activiteiten voor de Bassidj zich tot het opleiden van nieuw aangekomen troepen en ging u ook nog mee naar rustige plaatsen om controles uit te voeren. Er werd u meermaals gevraagd om te werken op officiële militaire plaatsen, zoals bij de Sepah (Korps van Revolutiewachters), maar u weigerde dit telkens met het excuus dat u reeds een officiële job had bij het Ministerie van Arbeid. U vermoedde dat men u deze jobs aanbood om te testen of u wel nog achter het regime stond. Uw collega's vertelden u dat uw dossier naar het Ettelaat (Ministerie van Informatie) was gestuurd. Uw oversten vonden immers dat u bevelen niet uitvoerde en zelfs samenwerkte met manifestanten. Aangezien men u bleef voorstellen om bij andere militaire diensten te gaan werken, voelde u intuïtief aan dat de situatie voor u slechter werd. Tot de tiende maand van 1390 (december 2011 – januari 2012) bleef u werken bij de Bassidj. In de eerste maand van 1391 (maart-april 2012) verliet u Iran naar België waar u op 2 mei 2012 asiel heeft aangevraagd. Na uw vertrek vernam u van uw moeder dat verschillende ex-collega's nog vaak langskomen en aan uw moeder vragen of u met hen meegaat. Aan de bewaker en de voorzitter van het appartementsgebouw waar u woonde werden ook al vragen over u gesteld. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw melikaart (nationale kaart); uw legerdienstkaart; uw rijbewijs; een opleidingsattest van de Bassidj; een attest betreffende uw functie als opleider bij de Bassidj; een attest waaruit blijkt dat u het hoofd was van het karate- en worstelcomité van de Bassidj; een aanbevelingsbrief van de Bassidj; een zwembrevet; een medisch attest in verband met een door u ondergane medische keuring in het kader van uw selectie als zwembadverantwoordelijke; een document in verband met een selectieproef van de Sepah; en twee aanwervingsformulieren voor de Nirouye Entezami (reguliere politie).

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er aan uw activiteiten voor de Bassidj in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 2009 geen geloof gehecht worden. Er slopen immers verschillende tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen betreffende deze activiteiten voor de Bassidj. Zo verklaarde u aanvankelijk bij de verkiezingen voor Moussavi te hebben gestemd (CGVS I, p. 15). Later gaf u aan onder dwang voor Ahmadinejad te hebben gestemd; u werd hiertoe door andere bassidji verplicht (CGVS II, p. 3). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal na de presidentsverkiezingen voor het eerst op een manifestatie aanwezig geweest te zijn op 26/3/1388 van 16.00 uur tot 21.00 uur; tussen 26/3/1388 en 27/6/1388 moest u naar geen enkele manifestatie meer gaan. Op 27/6/1388 (18 september 2009) en drie dagen na Ashura 1388, op 9/10/1388 (30 december 2009), moest u wel nog een tweede en een derde keer naar een manifestatie (CGVS I, p. 15-17). In tegenstelling tot deze verklaringen, was u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zeker dat u op 22/3, 23/3, 24/3 en 25/3 ook al als bassidji naar manifestaties ging. Over uw deelname aan een actie van de Bassidj op 26/3 sprak u helemaal niet

meer; wel wist u zeker dat u op 30/3/1388 naar een manifestatie als bassidji ging. Ook op Ashura 1388 en de dag ervoor en de dag erna trok u daadwerkelijk naar een manifestatie (CGVS II, p. 6). Bovenstaande bevindingen zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde deelnames aan activiteiten van de Bassidj tegen de massale protesten van de oppositie in de nasleep van de presidentsverkiezingen fundamenteel op de helling.

Gezien er aan deze activiteiten geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u af en toe weigerde om deel te nemen aan activiteiten van de Bassidj en dat u daardoor in de problemen zou zijn gekomen. Dit wordt bevestigd door een aantal bijkomende tegenstrijdigheden. Bij uw eerste gehoor verklaarde u dat het op 22/3/1388 was dat u voor het eerst aan uw directe chef zei dat u niet aan een bepaalde activiteit zou deelnemen. Uw overste reageerde daarop dat dit geen probleem voor hem vormde; het was pas bij uw tweede weigering dat uw overste raar reageerde en zich afvroeg of u wel aan hun kant stond (CGVS I, p. 18). Bij uw tweede gehoor zei u echter dat de eerste keer dat u openlijk weigerde, op 24 of 25/3/1388 was. Uw weigering werd niet aanvaard en u moest verplicht mee (CGVS II, p. 7-8). Bij uw eerste gehoor had u het over drie weigeringen (onder meer op Ashura 1388) die u telkens aan dezelfde chef – er is er immers maar één – overbracht (CGVS I, p. 18), terwijl u bij uw tweede gehoor beweerde dat de chef aan wie u op Ashura – de tweede maal dat u weigerde – uw weigering om mee te werken communiceerde niet dezelfde was als de chef aan wie u uw eerste weigering meedeelde (CGVS II, p. 8). Er kan bijgevolg evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u beweerde weigeringen om deel te nemen aan de acties van de Bassidj in het kader van het neerslaan van de oppositiebeweging in de nasleep van de presidentsverkiezingen.

Daar er noch aan uw effectieve activiteiten voor de Bassidj noch aan uw beweerde dienstweigeringen enig geloof kan worden gehecht, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u ten gevolge van uw dienstweigeringen steeds meer door uw oversten met een slecht oog werd bekeken, hetgeen zich onder meer vertaalde in de intrekking van uw bassidjkaart en een dossier bij het Ettelaat. Dit blijkt tot slot nog uit twee bijkomende tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Waar u bij uw eerste gehoor beweerde dat uw bassidjkaart was ingehouden drie dagen na 9/10 (CGVS I, p. 20), verklaarde u bij uw tweede gehoor dat deze kaart op Ashura, i.e. op 6/10, werd ingehouden (CGVS II, p. 7-8). Verder zei u aanvankelijk dat u zich bij uw overste informeerde over uw bassidjkaart toen u ergens rond de vijfde maand van 1390 zwembadverantwoordelijke werd. Toen u uw kaart vroeg, zei uw overste u dat u uw kaart aan het Ettelaat moest vragen (CGVS I, p. 20). Bij uw tweede gehoor zei u echter dat de enige keer dat u uw bassidjkaart aan uw overste terugvroeg ergens eind 1388 was en dat er u toen verteld werd dat de kaart naar een andere afdeling werd doorgestuurd (CGVS II, p. 13).

Overigens kan hieraan nog toegevoegd worden dat het merkwaardig is dat, ondanks dat uw laatste dienstweigering dateert van de tiende maand van 1388, u nog meer dan twee jaar afwachtte alvorens uw land te verlaten. Dit extreem laattijdig vertrek ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen in Iran.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. Ook aan uw engagement binnen Iraanse overheidsorganisaties, onder meer als zwemleraar en als verantwoordelijke van de karate- en worstelvereniging, wordt niet getwijfeld. De door u neergelegde documenten in dit verband doen echter geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen dat er aan de door u voorgewende dienstweigeringen geen enkel geloof kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2009 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en ten slotte van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij omtrent haar aanwezigheid op een aantal manifestaties – tijdens haar eerste gehoor verklaart zij na de presidentsverkiezingen voor het eerst op een manifestatie aanwezig geweest te zijn op 26/3/1388, dat zij tussen 26/3/1388 en 27/6/1388 naar geen enkele manifestatie moest gaan en dat zij op 27/6/1388 en drie dagen na Ashura 1388, op 9/10/1388, wel nog naar twee manifestaties is gegaan, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor verklaart dat zij op 22/3, 23/3, 24/3 en 25/3 ook al als bassadij naar manifestaties is geweest, waarbij zij bovendien geen enkele melding meer maakt van haar deelname aan een actie van de bassidj op 26/3, dat zij zeker weet dat zij op 30/3/1388 naar een manifestatie als bassidj ging, en dat zij verder nog op Ashura 1388 en de dag ervoor en de dag erna naar een manifestatie was gegaan – wijst verzoekende partij erop dat het niet evident is om specifieke data van vier jaar geleden te kunnen onthouden en deze correct weer te geven, zeker niet wanneer verzoekende partij op verschillende tijdstippen wordt gevraagd naar deze datums. Verzoekende partij meent dat het niet ernstig is dat verwerende partij haar beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan de activiteiten van verzoekende partij in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 2009 enkel baseert op het feit dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de data waarop zij aanwezig was op manifestaties. Verder onderstreept verzoekende partij dat zij tijdens de verschillende gehoren duidelijk heeft gesteld dat zij slechts voorbeelden van manifestaties gaf waaraan zij had deelgenomen, en dat zij zich niet alle data kon herinneren.

2.2.3.2. Betreft de opmerking dat het niet evident is om specifieke data van vier jaar geleden te kunnen onthouden, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen – *in casu* de manifestaties waarop zij aanwezig was en waarop zij eigenlijk niet aanwezig wilde zijn – in de tijd kan situeren, gezien kan worden aangenomen dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Dat verzoekende partij slechts voorbeelden van manifestaties zou hebben gegeven kan geenszins de flagrante tegenstrijdigheden verklaren. Ten eerste verklaart verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor voor het eerst te hebben deelgenomen aan een activiteit van de bassidj om een manifestatie neer te slaan op 26/3, en dit op het Azadiplein (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2012, p. 15). Op 22/3, 24/3 en 25/3 moest verzoekende partij het bassidjbureau verdedigen (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2012, p. 15). Tijdens haar tweede gehoor verklaart verzoekende partij evenwel dat zij reeds op 22/3 is meegegaan naar het Azadiplein en dat zij de dag erna, op 23/3, opnieuw heeft deelgenomen aan activiteiten van de bassidj in de straten van Teheran (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 12/11/2012, p. 5-6), hetgeen bijgevolg tegenstrijdig is met haar eerdere verklaring dat zij op 22/3 het bassidjbureau verdedigde en met haar verklaring dat 26/3 de eerste keer was dat zij met de bassidj naar een manifestatie ging. Verder verklaart verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk dat zij tussen 26/3/1388 en 27/6/1388 naar geen enkele manifestatie moest gaan (*"Tussen 26/3 en 27/6 heeft u aan geen enkele activiteit deelgenomen? Neen, ik bleef in ons kwartier en ik gaf les."* (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2012, p. 17)). De tweede keer dat verzoekende partij

mee naar een manifestatie ging met de bassidj – na de eerste keer op 26/3 – was op 27/6, aldus verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2012, p. 17). Het doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas wanneer verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor aangeeft dat zij op 22/3, 24/3 en 25/3 naar manifestaties was geweest (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 12/11/2012, p. 6), hetgeen tegenstrijdig is met haar eerdere verklaring dat de tweede manifestatie waar zij naartoe ging op 27/6 was. Bovendien stelt zij verder tijdens haar tweede gehoor nog op 30/3 naar een manifestatie te zijn geweest (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 12/11/2012, p. 6), hetgeen onverenigbaar is met de verklaring tijdens haar eerste gehoor dat zij tussen 26/3/1388 en 27/6/1388 aan geen enkele activiteit heeft deelgenomen en enkel les heeft gegeven. Ten slotte verklaart verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat de derde keer – na haar eerste keer op 26/3 en haar tweede keer op 27/6 – dat zij is mee geweest met de bassidj naar een manifestatie op 9/10/1388 was, drie dagen na Ashura (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2012, p. 17). Tijdens haar tweede gehoor stelt verzoekende partij evenwel dat zij meegegaan is naar manifestaties op Ashura en de dag ervoor en de dag erna, hetgeen niet te verzoenen valt met haar eerdere verklaring dat de derde keer dat zij naar een manifestatie ging drie dagen na Ashura was, op 9/10/1388. De verklaringen van verzoekende partij gegeven tijdens haar tweede gehoor zijn dan ook manifest tegenstrijdig aan deze gegeven tijdens haar eerste gehoor. Het aantal manifestaties waarbij verzoekende partij heeft deelgenomen aan activiteiten van de bassidj volgens haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor zijn beduidend minder dan het aantal dat zij aangeeft tijdens haar tweede gehoor. Volgens de verklaringen van haar eerste gehoor zou verzoekende partij tussen 22/3/1388 en 9/10/1388 slechts zijn meegegaan naar drie manifestaties: op 26/3/1388, op 27/6/1388 en op 9/10/1388. Gezien uitdrukkelijk verklaard werd door verzoekende partij dat het op deze tijdstippen was dat zij respectievelijk voor de eerste, tweede en derde keer naar een manifestatie ging, blijkt duidelijk dat het niet louter om enkele voorbeelden ging. Tijdens haar tweede gehoor is verzoekende partij er zeker van dat zij op 22/3, 23/3, 24/3, 25/3, 30/3, 27/6, op Ashura en de dag ervoor en erna, en op de dag van de student naar manifestaties is gegaan (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 12/11/2012, p. 6). Dit aanzienlijk verschil in aantal manifestaties aangegeven door verzoekende partij als manifestaties waarnaar zij naartoe is gegaan tijdens enerzijds haar eerste gehoor en anderzijds haar tweede gehoor, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in belangrijke mate, en wordt niet afdoende verklaard door het tijdsverloop of door de stelling dat zij slechts voorbeelden gaf van manifestaties. Verder merkt de Raad nog op dat de stelling van verzoekende partij dat verwerende partij haar beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan de activiteiten van verzoekende partij in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 2009 enkel baseert op het feit dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de data waarop zij aanwezig was op manifestaties, feitelijke grondslag mist, daar verwerende partij eveneens motiveert dat werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaard heeft bij de verkiezingen voor Moussavi te hebben gestemd, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor verklaart onder dwang voor Ahmedinejad te hebben gestemd. Verzoekende partij laat deze laatst vermelde motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.4.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens haar opeenvolgende gehoren in verband met haar verschillende weigeringen om deel te nemen aan activiteiten van de bassidj en omtrent het inhouden en het terugvragen van haar bassidjkaart, merkt verzoekende partij wederom op dat het niet ernstig is dat verwerende partij haar beslissing baseert op enkele tegenstrijdige data. Zeker daar de verschillen tussen de data van de eerste weigering tot manifesteren erg pietluttig zijn. Tijdens haar eerste gehoor had zij verklaard dat haar eerste weigering plaatsvond op 22/3/1388, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor gesteld had dat dit op 24 of 25/3/1388 zou zijn geweest. Ook de intrekking van de bassidjkaart heeft verzoekende partij slechts met enkele dagen verschil in de tijd gesitueerd. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat deze data bovendien details betreffen en dat niet verwacht kan worden dat de data van manifestaties waaraan werd deelgenomen of specifieke gebeurtenissen zouden behoren tot de “algemene kennis” van de bassidj.

2.2.4.2. Wederom wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen in de tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Wat betreft de intrekking van haar bassidjkaart heeft het geven van tegenstrijdige data waarop deze gebeurtenis zou hebben plaatsgevonden dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij onderneemt

bovendien geen enkele poging om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen en beperkt zich daarentegen tot het stellen dat het slechts een klein verschil betreft. Gezien voormelde verwachting en de vaststelling dat het afnemen van het legitimatiebewijs dat men lid is van de bassidj een ingrijpende gebeurtenis betreft, kan dit verweer evenwel niet door de Raad worden aanvaard.

Waar verzoekende partij bovendien betreffende het tijdstip van de eerste weigering meent dat het verschil tussen de data pietluttig is, merkt de Raad op dat het feit dat de opgegeven data tijdens haar verschillende gehoren slechts enkele dagen verschillen, niet noodzakelijk inhoudt dat deze vastgestelde tegenstrijdigheid niet van betekenis is. De verklaringen van verzoekende partij aangaande deze eerste weigering dienen immers in het licht van haar andere verklaringen te worden bekeken. Tijdens haar eerste gehoor verklaart verzoekende partij dat zij voor de eerste keer weigerde mee te gaan op 22/3: "(...) ik zei: ik ga niet mee, want ik geef opleiding." (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2012, p. 18). Dit werd aanvaard door haar overste en verzoekende partij diende niet naar de manifestatie te gaan (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2012, p. 18). Tijdens haar tweede gehoor verklaart verzoekende partij evenwel dat zij op 22/3 naar het Azadiplein, het Enghelabplein en naar het ministerie van arbeid is geweest om ervoor te zorgen dat er niet gedemonstreerd zou worden. Nadien zeiden haar oversten dat verzoekende partij de volgende dag moest terugkomen, waarop verzoekende partij antwoordde dat zij moest gaan werken. Haar oversten zeiden echter dat ze een brief zou krijgen voor haar andere werkgever waarin vermeld stond dat zij aanwezig was bij de bassidj. De volgende dag nam verzoekende partij opnieuw deel aan de activiteiten van de bassidj (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 12/11/2012, p. 5-6). Haar eerste weigering ten aanzien van haar oversten situeert verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op 24/3 of 25/3. Verzoekende partij zou toen hebben gesteld dat haar werk sport is en dat zij niet op straat moest staan. Verzoekende partij werd evenwel verplicht om mee te gaan (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 12/11/2012, p. 7-8). Derhalve zijn het niet louter de data die verschillen tussen de opeenvolgende gehoren van verzoekende partij. Ook de context waarin verzoekende partij haar eerste weigering plaatst tijdens haar tweede gehoor is totaal verschillend ten aanzien van deze gegeven tijdens haar eerste gehoor.

Ten slotte merkt de Raad op dat door verwerende partij niet enkel tegenstrijdige data werden vastgesteld in de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar weigeringen tot deelname aan de activiteiten van de bassidj. Verzoekende partij verklaarde immers tijdens haar eerste gehoor dat zij steeds had geweigerd ten aanzien van dezelfde chef. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 juni 2012 als volgt:

"De eerste keer dat u geweigerd heeft, heel concreet aan wie heeft u dat gecommuniceerd?"

We hebben maar een overste he, die H. A. (...).

De tweede en derde keer ook?

Ja, altijd dezelfde." (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2012, p. 18). Tijdens haar tweede gehoor gaf verzoekende partij daarentegen aan dat de chef aan wie zij op Ashura haar weigering om mee te werken communiceerde niet dezelfde was als de chef aan wie zij haar eerste weigering meedeelde (administratief dossier, stuk 4B, gehoorverslag CGVS d.d. 12/11/2012, p. 8). Derhalve mist de stelling van verzoekende partij dat desbetreffende motivering louter gebaseerd is op tegenstrijdige data feitelijke grondslag.

2.2.5. Betreft de kritiek dat verzoekende partij tijdens haar gehoren niet geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd."* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 juni 2012 en 12 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT